

N:o 16.

Af herr **J. Johnsson** i Thorsberg, om ändrad lydelse af 26 kap. 1 § rättegångsbalken.

Bestämmelsen i 26 kap. 1 § rättegångsbalken, att domaren skall pröfva borgen för kostnad och skada vid vädjan från underrätt till hofrätt medför likasom fullgörande af prestanda i revisionssaker hos Kongl. Maj:t ofta å landsbygden betydliga svårigheter, omkostnader och tidsutdrägt, der afståndet till domaren kan vara betydligt; och denna olägenhet ökas i än högre grad för den mindre bemedlade, ej mindre genom afståndet till domaren, som i allmänhet måst uppsökas, utan ock genom svårigheten att anskaffa borgesmän, som äro för domaren kände, »att gods deras kan svara mot det som de borgat för». Denna i vissa orter ej ringa olägenhet skulle i väsentlig grad kunna afhjelpas, utan att den säkerhet lagen velat tillförsäkra svarandepart för utfående af den ersättning, som öfverdomstol kan i rättegångskostnad tillägga, blifver på något sätt äfventyrad, endast derigenom, att kronolänsmännen berättigades att bestyrka borgesmännens vederhäftighet. Utom det, att vår länsmanacorps säkerligen skulle utöfva denna befattning med den största noggrannhet, förekommer, att då länsmansdistrikten äro jemförelsevis af ringa omfång och länsmännens befattning af den beskaffenhet, att de komma i nära beröring med ortens befolkning, de således äro, långt bättre än domaren, i tillfälle att bedöma borgesmännens trovärdighet och förmögenhetsvilkor.

Något giltigt skäl för bibehållandet af nu gällande bestämmelse, att allmänheten skall vägras att vända sig till kronolänsmännen i denna angelägenhet, föreligger så mycket mindre, som kronobetjent är berättigad utfärda betyg om parts oförmåga att fullgöra ådömd er-

sättning, som skall efter dom gäldas, der denne vill söka att Konungen må pröfva hofrätts dom och utslag; derfor vågar jag vördsamt hemställa, att Riksdagen för sin del måtte antaga följande ändring i 26 kap. 1 § rättegångsbalken att lyda:

Hvar, som från underrätt vädjar, ställe för sig två löftesmän, som borga, begge för en och en för begge, för den kostnad och skada, den han kan skyldig kännas att gälda; tage deras skrift derå, jemte intyg om dess vederhäftighet af domaren, kronofogde eller kronolänsmannen i orten och lägge den vid sin inlaga in. Nu kan så hända, att han hellre vill penningar eller guld till säkerhet för kostnad och skada ställa och sätter det hos Konungens befallningshafvande in, eller i taka händer; då vare ock det för borgen giltigt när domaren det pröfvat hafver. Försummar han det — — — — — förlorat.

Och öfverlåter jag åt lagutskottet, till hvilket jag anhåller att denna min motion måtte remitteras, att åt ordalydelsen i här ofvan framställda förslag gifva den form, som utskottet kan finna för ändamålet lämplig.

Stockholm den 25 januari 1888.

J. Johnson.